

ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

«Μετά ταῦτα, εὕρισκεί αὐτόν [τόν παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καί εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον, Κυριακῇ Δ' ἀπό τοῦ ἱεροῦ Πάσχα, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία μνείαν ποιεῖται τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, τόν ὁποῖον θαυμαστῶς ὑγίανεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβῆθρᾳ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Ὁ δέ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, ἀναφερόμενος εἰς τό θαυμαστόν τοῦτο γεγονός τῆς θεραπείας, δηλονότι τοῦ παραλύτου ἀνδρός ἀπό τόν Χριστόν λέγει: «Ἐπί τῇ προβατικῇ κολυμβῆθρᾳ ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καί ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα: ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλη με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με καί λαμβάνει τήν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι. Καί εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρον σου τόν κράββατον καί περιπάτει».

Εἰς τούς λόγους τούτους τοῦ ὑμνωδοῦ καταδεῖκνυται ὁ οὐσιώδης σκοπός τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι τῆς ἀφάτου εὐσπλαχνίας καί φιλανθρωπίας τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ. Καί τοῦτο διότι ἡ ἔννοια τῆς ἀμαρτίας, τῆς ὁποίας ἡ συνέπεια εἶναι ὁ θάνατος, δέν ἔχει ἀπλοῦν ἠθικολογικόν ἢ θεοκρατικόν χαρακτήρα, ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς τήν ἀσθένειαν τήν φυσικήν τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τούς Κυριακοὺς λόγους: «Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14), λέγει: «Διδάσκει δέ διὰ τούτων ὁ Κύριος, ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἔσεσθαι κρίσιν ἀποθησαυρίζει Θεός τοῖς ἀνθρώποις τά πλημμελήματα, μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι, καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάζοντος· Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίνοντές τε καί λυποῦντες τόν Θεόν, ἐπιμαρτυρῆσει βοῶν ὁ σοφώτατος Παῦλος: «διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί. εἰ γάρ ἑαυτούς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπὸ τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν», (Α' Κορ. 11, 30-32).

Σχολιάζων τούς λόγους τούτους τοῦ Παύλου ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Ἐδίδαξε δέ ἐνταῦθα [ὁ θεῖος Παῦλος], ὅτι πολλά τῶν σωματικῶν νοσημάτων ἐξ ἀμαρτίας ἔχουσι τήν ὑπόθεσιν· καί οὐ νοσήματα μόνον, ἀλλὰ καί θάνατοι πολλοί. Κοίμησιν γάρ τόν θάνατον λέγει».

Εἶναι γεγονός ἀναντίρρητον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι ὁ δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος γενόμενος καί σάρκα περιβληθείς Θεός Λόγος, Κύριος δέ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «οὐκ ἦλθεν εἰς τόν κόσμον καλέσαι δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5,32). Τήν δέ μετάνοιαν ἔδωκεν ὁ Θεός εἰς ζωήν, (Πράξ. 11,18), κατὰ τόν Εὐαγγελιστήν Λουκᾶν.

Ποία δέ εἶναι ἡ ζωή, τήν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ Θεός; εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἁμαρτίαν, δηλονότι τήν ἀσθένειαν καί τήν ἀρρωστίαν του. Ἴδού διὰ τί ὁ Χριστός καλεῖται ἱατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Λουκᾶς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ: «Καί εἶπεν αὐτοῖς τοῖς Φαρισαίοις, [ὁ Ἰησοῦς· πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ [τῷ Ἡρώδῃ]· ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια καί ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καί αὔριον, καί τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι», (Λουκ. 13,32).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τούτέστιν εἰς τήν ἐν Χριστῷ τῷ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντι, τελείωσιν ἡμῶν, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ: «Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν», (Ματθ. 5,48).

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος ὁ παντουργός ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καί ἀχράντου σου γαστρός, καί ἡμᾶς ἐθέωσεν [τούτέστιν ἐτελείωσεν], εὐλογημένη πάνταγενε θεοτόκε Πανάχραντε, (διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ). Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη!